

Angreb paa Udvalgene imod deres Forretningsorden, imod Gangen i deres Arbejder. Dertil skal jeg sige, at det ærede Medlem er fuldstændig lige saa uberettiget dertil, som han var det med Hensyn til det andet Spørgsmaal. Det her omtalte Udvalg forhandler præcis paa samme Maade, hoorpaa ethvert andet Udvalg forhandler og bør forhandle; det foretager en almindelig Forhandling, giver Tid til at stille Ændringsforslag og afstemmer over disse og giver ethvert Medlem Anledning til at stille Forslag og at motivere dem; men den Fordringsfuldhed, hvori enkelte Medlemmer i denne Henseende kunne gjøre sig skyldige, forekommer mig igjennem det ærede Medlems Udtalelser at gaa ud over alle Grændser. Utsaa ogsaa i denne Henseende søler jeg mig forpligtet til at tilbagevise det ærede Medlems Insinuation. Svad angaar de tidligere Hæruvalgs Arbejder, ligger det, da jeg ikke har havt den Gæde at være Formand i disse Aar, ikke for mig nærmere at give Forklaring derom; men jeg skal dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at man det ene Aar har afgivet en foreløbig Betænkning over Sagen, der indeholdt flere gode Momenter, og naar man det andet Aar ikke har afgivet nogen Betænkning, laa Grunden dertil meget nær, nemlig deri, at man ikke vilde forpøge Stoffet eller Resultaterne af unyttigt Arbejde i Udvalgene ligeoverfor en Regjering, der ved at fremlægge sine Forslag paany havde viist, at den ikke tog ringeste Hensyn til tidligere Aars Indstillinger.

Dinesen: Det Sidste betragter jeg som en meget væsentlig Indrømmelse. Det er dermed sagt, at de Herrer ikke have behandlet den Sag, som var forelagt, og Andet har jeg ikke villet sige; men det er da ikke rigtigt at sige i Betænkningen, at Sagen ikke er kommen for, fordi man havde andre vigtige Sager for, saaledes at Udvalget ikke kunde behandle den. — Naar det ærede Medlem af mig kræver et yderligere Bevis for den Paaastand, at det kun tildels er rigtigt, hvad han har ansøgt om Sagens Gang i Udvalget ifjor, tror jeg at have givet det, naar jeg har paapeget Nødvendigheden for os af at undergive Sagen særlig Behandling udenfor Udvalget, fordi Flertallet indtog den Stilling, det indtog, og som gjorde det umuligt for os at komme til et Resultat i Sagen uden foregaaende særlig Behandling. Denne Nødvendighed frygter jeg desværre vil gjentage sig oftere; men det er Noget, hvori vi selvsølgelig maa vide at finde os. Uagtet den ærede Taler vil tilbagevise min Berettigelse dertil, fastholder jeg derfor overfor den Ytring, der staar i Betænkningen, min Ret til at udtale mig, som jeg har gjort; jeg har den samme Formening i dette Tilfælde, som jeg udtalte ifjor overfor den samme ærede Taler i Anledning af Finantslovens Behandling. At der her i Thinget bliver gjort opmærksom paa det Slags Forhold, som jeg her

har tilladt mig at omtale, har, selv om man ikke vil indrømme mig det, dog den Virkning, at de Herrer tage sig lidt bedre i Agt en anden Gang og gjøre sig for Fremtiden mere Umage for at fremme de Sager, der komme til Behandling. (Munterhed). Jeg mærker nok, at der er enkelte Lilstedeværende, som finde denne Ytring latterlig; men jeg har sporet Virkninger deraf tidligere, og jeg er ogsaa overbevist om, at Virkningen heller ikke denne Gang skal udeblive.

Berg: Angaaende det Spørgsmaal, som nu er forhandlet, appellerer jeg ganske rolig til det ærede Thing. Jeg tror ikke, at Thinget er saaledes filllet, at det tager noget særligt Hensyn til ubeviselige Insinuationer fra det ærede Medlem om et af de største og vigtigste Udvalgs Virksomhed. Dette er Et; men det ærede Medlem er dernæst kommet ind paa Sagen i dens Almindelighed, han har villet give Antydninger af, gjøre sig til Lolk her i Salen for Udtalelser, som det ærede Medlem i de senere Aar har læst i Pressen om Hæruvalget. Dette foranlediger mig til at sige et Par Ord derom. Det ærede Thing vil erindre, at der ifjor i forskellige Blade blev fremsat Insinuationer mod Folkethinget og specielt imod det nævnte Udvalg angaaende dets Virksomhed, hvilket foranledigede en privat Sag og en Afgjørelse, som de Herrer kende, der giver Vidnesbyrd om, at disse Insinuationer ude fra, for hvilke det ærede Medlem nu har gjort sig til Lolk, vare uberettigede. Jeg tør sige, at man i Udvalget ifjor, navnlig fra Flertallets Side, arbejdede med det Formaal bestemt for Die at faae samtlige de Hovedarbejder, som forelaa til Udvalgets Behandling og Betænkning, fremsatte her i Thinget til en saadan Tid, at de kunde have været behandlede i det andet Thing. Man ønskede dette, fordi det var paa tredje Aar, at disse Sager vare til Forhandling, og fordi man troede, at det kunde have en virkelig Betydning for Sagens Fremme, at man ogsaa fik Landstingets Mening at vide om disse Spørgsmaal; mulig laa denne Mening noget nærmere Folkethinget end Regjeringen, hvilket kunde influere paa senere Beslutninger af Regjeringen og derved mulig bidrage til en Løsning af de Spørgsmaal, der havde staaet paa saa længe. Dette Maal forstyrredes imidlertid for det Første ved den Omstændighed, jeg før nævnte med Hensyn til det ærede Mindretals Stilling overfor Hæruvalget, der forsinkede Arbejdet i væsentlig Grad; dernæst ved Ukjendstabet til disse Forhold hos Ministeriet, hvor nye Mænd vare komne ind, som maatte have længere Tid til at forberede sig paa disse Spørgsmaal, fremdeles ved Omstændighederne med Hensyn til Forholdet og Arbejdet mellem Thingene vedkommende Finantsloven, og især ved den Mærkelighed, at man i det andet Thing, uagtet Besæftningsagen var af det Omfang, og uagtet der baade i Befolkningen og ved Adresser